

Zelfs ben ik het niet eens, met een van de conclusies uit de serie over kastjding in de opvoeding, n.l., dat men niet het recht zou hebben anderen, dus ook zijn kinderen, leed aan te doen. Hoe logisch die stelling ook uit de argumenten voortkomt, ben ik van mening, dat men zeer zeker gerechtvaardigd is en vaak genoodzaakt, het kind leed toe te brengen, als het in zijn — niet ons — belang is.

Zeer zeker zou het beter zijn, het kind te leiden door overwicht, door voorbeeld en overreding, maar waar wij allen onvolmaakt zijn, en de eigenschappen, die voor zulk een opvoeding vereist worden, velen ontbreken, daar zullen wij wel genoodzaakt zijn in de praktijk onze toelucht tot andere middelen te nemen. Dit is altijd beter, dan het kind de verkeerde weg te doen opgaan, omdat de middelen, die wij willen en niet kunnen toepassen, falen.

Het is een noodzaak, die uit onze onmacht voortspruit: die wij in ons hart wel kunnen veroordelen, maar die wij — noodzaak zijnde — niet mogen nalaten toe te passen.

En heeft niet de enquête onder kinderen over dit punt, welke aan de behandeling van de kastjdings-puzzle vooraf ging, klaarblijkelijk bewezen, dat de overgrote meerderheid der jeugdige delinquenten aan een oorvrij (oorveeg) verre de voorkeur gaf boven een boetpredikatie, welke men i.d.r. met „gezeur“ betitelt? Men bedenke: wordt hierdoor de doelmatigheid van de oorvrij niet twijfelachtig? Immers het onaangename maakt de straf pas tot straf?

Maar op de tafelmanieren terugkomeude: menige lezer denkt misschien, dat ik mijzelf nu tegenspreek. Geenszins. Ik vind alleen tafelmanieren en andere manieren, waaronder ik dus versta: aangeleerde vormelijkheid, niet de moeite waard, om er mij bezorgd over te maken.

Ik zou de vorm uit de wellevendheid willen zien voortkomen en niet de wellevendheid uit de vorm.

Het is ermeê, als met zoveel dingen: eerst het fundament en dan pas de rest. Bij het dak kunnen wij niet beginnen.

Ten slotte zijn deze dingen nog belangrijker, dan men zou menen. Het is alles één, inderdaad. Zonder enige moeite kan men van de tafelmanieren op vredesbeweging overspringen. Ook daar zie ik als fout, dat men nog hoopt de oorlog te kunnen verhoeden, zonder dat eerst de mens innerlijk veranderd is.

Alles moet voortkomen uit het innerlijk van den mens en dáaraan moet dus in de eerste plaats gewerkt worden. De gevolgen zullen nooit bestreden kunnen worden, als de oorzaak niet weggenomen is. Vraag het Uw huisdokter. Die kan ook geen kwaal genezen, zolang hij de oorzaak ervan niet verwijderd heeft.

En als ik dan stel: mens, durf te leven, dan bedoel ik daar geenszins mee, dat de opvoeding moet leiden tot de bandeloosheid, die men in Nederland gewoon is, vrijheid te noemen, maar tot het vormen van zelfbewuste, beheerste karakters. En hiertoe kan klein-burgerlijke fatsoenlijkheid nooit leiden. Zeker wellevendheid, zeker naastenliefde en dus zelfopoffering, maar een ruim-staan in het leven en geen angst voor het oordeel van anderen, als men tegen de etiquette zondigt.

Wij moeten wel weten het kleine klein te achten en het grote groot. Mijn opvoedingsideaal leidt tot het vormen van volmaakte mensen, maar ieder beantwoorde voor zichzelf of dit ideaal te verwezenlijken valt.

M.i. zal het bij een streven blijven, maar dit mag er niet toe leiden, dit streven na te laten.

Dus geachte tegenstanders, wij zijn het in hoofdzaak niet oneens, maar wij moeten trachten elkander te begrijpen en de ondergeschikte punten maar laten voor, wat zij zijn.

Ruimte en licht. Laat ons trachten de benepenheid te laten varen.

G. A. VAN REDE.

HET KIND IN DE POEZIE.

SEDERT ruim twintig jaren staat in mijn boekenkast een dichtbundel, die mij dierbaar is boven alles. „Das Lied vom Kinde“, verzameld door Theodor Herold, uitgegeven Leipzig, Fritz Eckhardt Verlag.

Zeer vele malen heb ik het boek ten geschenke gegeven in een luiermand. Het zingt van al het geluk, dat een kind ons kan schenken. Het trekt in gewijde stemming langs alle statien der vertedering en verrukking, die we door een kind kunnen beleven en noemt die met name: „Junge Frau, was sinnst du nur?“ „Nun trieb unser Baum ein Zweiglein“ — „An deiner Wiege ist geweihter Raum“ — „Dein Tagewerk, ein Spiel und Traum“.

Voor elke statie zingt het vele, vele oude en nieuwe liederen en de beste Duitse namen vindt men onder de lange rei der auteurs: Chamisso, Wildenbruch, Ricarda Huch, Grillparzer, Hebbel, Klaus Groth, Paul Heijse, Otto Ernst, Uhland, Geibel, von Liliencron.

Twee groepen liederen volgen op die ik U daar noemde. De betiteling van de eerste komt slechts in eerbiedige schroom uit mijn pen: „Der Erde Staub, er war für dich zu schwer“. De laatste groep had ik gaarne gemist: „O, wüßst ich doch den Weg zurück“. Misschien heeft de verzamelaar deze groep van slechts zeven liederen aan de bundel toegevoegd uit reverentie voor de dichters. Nooit en van niemand kan ik aannemen, dat hij oprecht zou terugverlangen naar het land der kinderjaren. Daarvoor gaat ieders weg, zelfs al lijkt die voor een buitenstaander een gang op rozen, toch te moeizaam en steil omhoog en is men te blijde, dat men tenminste is, waar men is: Eben Häßer — dat is het enige, dat men fluisteren kan, zodra men zich even terugtrekt in overpeinzing en de afgelegde weg overziet.

Fonkelende juwelen zal men vinden, als men het boek ter hand neemt. Innig zingt een dichteres van moedergeluk:

Seit ich dich habe, ist mein Leben voll —
Des Glückes voll und voll der Gnade.

Schaterend zingt een dichter van vadergeluk:

Sonne, komm rasch an mein Fenster gesprungen
Lache mit mir — ich hab einen Jungen!
Siehst du, wie groß seine Augen, wie hell
Ists nicht ein prächtiger, strammer Gesell?“

De groep: „Dein Tagewerk, ein Spiel und Traum“ schildert in vrolijke scherts, in diepe ernst de heerlijke tafereeltjes uit de leventjes van heel jonge kinderen.

Wie stolz er geht, der kleine Mann —
Er hat die ersten Höschen an,
Und mit zwei tiefen Taschen!

Met de sourdine op de viool:

Ich aber, deine Mutter, ach, ich weiß
Wie hartgefurcht des Lebens Wege sind.
Und meine Seele ist voll Angst um dich
Und flattert weit voraus in deiner Zeit —

Ich kann nur betend stehn
Am Kreuzesbaum — wie Christi Mutter stand —
Du aber muß allein die Wege gehn
Durch Winternacht und heißen Sonnenbrand.

Of:

Er spielt nicht mehr, er ist bei mir,
Will nirgend anders sein;
Die kleine Seele tritt heraus
Und will zu mir herein.

Schuchter nader ik tot de kindertotenlieder. Er zijn er bij, zo roerend, dat 't is, of een vuist je hart grijpt. Dat je adem stokt. En je toch doorleest. Want ook dit is Leven, doch der menschen bitterste deel daarvan. Toch — begenadigd zij, die hun leed zó uit konden zeggen. Goethes magistrale woorden klinken rondom ons, nu we deze liederen naderen.:

Wenn der Mensch in seinen Qual verstummt
Gab' mir ein Gott, zu sagen was ich leide.

Hoe gezegend de vader, die kan spreken:

Du kamst, du gingst mit leiser Spur
Ein flüchtger Gast im Erdenland.
Woher? Wohin? Wir wissen nur:
Aus Gottes Hand in Gottes Hand.

Als scherpe dolken recht in 't hart dringen de verzen die getuigen van die ogenblikken, waarin Vader of Moeder het kind als in een visioen weer bij zich hebben.

Und da ich abends ging am stillen Strand
Fühlt' ich dein Händchen warm in meiner Hand
Und wo die Flut Gestein herangewälzt
Sag ich ganz laut: Gib acht, dasz du nicht fällst!

En:

Da sieht sie in der Nacht
Wie das Kind, ihr Kind, die Tür aufmacht.
Ans Bett ganz müde schlurft es heran.

Bitter, bitter zijn de regels van den Vader, die de Moeder eraan herinnert, hoe lang hij al grond had willen kopen, grond had willen bezitten, maar zij dorst het niet aan.

Hier steht gedruckt: drei Ellen lang und breit
Da darf er schlafen nur in Ewigkeit.

Nun hab' ich doch vom Deutschen Land ein Stück:
Ein kleines Grab für unser großes Glück.

Een kostbaar bezit is dit boek me zovele jaren lang geweest. Doch ik heb het nooit ter hand genomen om er weer een liefelijk uur mee door te brengen. en ik heb het nooit gekocht en meegenomen voor een jong moedertje, of ik heb erbij gedacht: Waarom bestaat er nu geen bundel van onze verzen, gewijd aan het kind? De Nederlandse Poezie van nu en vroeger heeft toch ook haar schitterende juwelen, haar zacht glanzende parelen op dit gebied.

En zie, daar is nu eindelijk de bundel Nederlandse verzen: „Het kind in de Poezie. Samengesteld en ingeleid door Dirk Coster.“¹⁾

Dirk Coster brengt de gevonden gedichten ook in groepen onder, doch wordt daarbij door andere overwegingen geleid dan Herold. Hij verdeelt de gedichten in vijf groepen.

I. Verlangen en Geboorte. II. Het Kind. III. Het Kind in zijn Spel. IV. Het Kind en God — om dan te sluiten met de schoonste onzer Nederlandse Kindertotenlieder, die hij verzamelt onder de naam Requiem. Hij schrijft er een Inleiding bij, die een prachtig stuk proza is en neemt als motto voor zijn boek het woord van Guido Gezelle:

Hadde ik al de schatten van de wereld, ik
Gaf ze voor een kinderherfte geren, ik!

Ik was in goed gezelschap, toen ik het ontbreken van een Nederlandse dichthandel over Het Kind als een gemis voelde. Dirk Coster schrijft: „Reeds bij het samenstellen van de bundel: „De Nederlandse poezie in 100 verzen“ trof het me, dat men nooit eens getracht heeft, alle ¹⁾ uitingen over kinderen, die de Nederlandse dichters in de loop der eeuwen gedaan hebben, bijeen te brengen.“ Dirk Coster ziet in zulk een bundel méér dan een welkome gave aan allen, die belang stellen in Het Kind. „Wij kunnen er namelijk uit aflezen, hoe het bewustzijn van de mensheid zich in de loop der eeuwen heeft verhouden tot dit wonderlijke verschijnsel, dat het kind is en het beginnende leven.“

Hij deelt ons mede, dat hij ook Kerstliederen heeft opgenomen en: „Ze vormen het sieraad van deze bundel. Aan de kinderdodenzangen wijdt hij een beschouwing apart. „Joost van den Vondel schreef het teerste en machtigste kinderdicht, dat onze literatuur, de moderne niet uitgezonderd, bezit.“

„We bedoelen hier niet mede het overberoemde Constantijntje. De dood van deze zuigeling, dat vluchtige bezoekertje, ging Vader Vondel niet zo na! Maar zijn oudere lieve dochtertje, zijn stralend diertje! Dat greep hem wurgend om het hart. Dat gaf een pijn, die alleen maar in de schoonheid ontslaakt kon worden. En het wonderbaar gedicht werd geboren.“

De lezer zal het herkend hebben: „Op de uitvaart van mijn dochterken“.

Dirk Coster wijdt nog enkele woorden aan de groep verzen: „Het Kind“. Hij zegt hier te hebben willen brengen: „Het kind als algemene verschijning, als portret.“

„In deze rubriek is een bijzondere bijdrage de *weinig bekende en ietwat miskende Mariannecyclus van Albert Plaschaert*.“ (Cursivering S. L.-R.)

In Costers bundel vinden we vele oude liefden terug, tot onze zeer grote verheugenis. Allereerst dat ontstellend prachtige, pas in Het Kind gezet: „De Moeder“, van Freek van Leeuwen. Van Nicolaas Beets het schalkse: Vaders Vedeldeuntje bij de wieg. Mijn kleen, kleen dochterke, van René de Clercq. De Kinderkruistocht van Nijhoff. Onder de dodenzangen groetten we eerbiedig Vondels gedichten. Poots Jacoba, die de snode wereld intrad, en de verzen van Leitpoldt, Afrikaanse kinderdodenzangen. Allen, die School en Leven hebben gekend zullen met weemoed de gedichten terug vinden, die daarin verschenen en besproken zijn: „Aan 'n Seepkissie“. En „Japie“.

Wonderschone gedichten brengt Coster ons, naast de bovengenoemde, wier regels in alle harten gegrift staan, die van poezie en kinderen houden.

Dop Bles vertolkt het gevoel aller moeders; we vonden het zoëven ook bij de Duitse Moeder-dichteres:

¹⁾ Van Loghum Slaterus, Arnhem, 1935. Gebonden f 2.50.

¹⁾ Alle uitingen, D. C.? De lezer onthoude dit woord.

Een levend kindje werd mijn wensch.
Ik ben het niet, die nieuw geboren mensch
En toch, ik wou, dat ik mijn kind mocht zijn
Als later komen kommersnis en pijn.

Hoe heerlijk zijn de verzen, die het Vadergeluk Antonie Donker ingaf:

Jongen, word als je moeder is: als
Een leeuwerikslid en een Wienerwals.

Vanmorgen draaft hij in een pelsjasje rond.
Een Koning of een Eskimo in 't bent.

Menige verrassing bergt het boek voor hen, die niet altijd door op de hoogte zijn gebleven van de poezie, zowel hier als in Vlaanderen. O, dat heerlijke versje van Paul van Ostayen:

Marc groet 's morgens de dingen:
Dag ventje met de fiets op de vaas met de
bloem ploem ploem
Dat visserke-vis met de pet en
Dag visserke-vis met de pijp.

Komt onze eigen tijd nu niet naar ons terug en verzacht ons harde en zakelijke hart zich hierbij niet in de oude vertederingen?

Er zijn méér verzen, die ons het Verloren Paradijs, het beeld onzer Beste Jaren recht voor ogen zetten. Zo Mole-naar met zijn gedichtje: Pianoles:

Een kind met lange blonde haren
Aan de piano; vlijtig staren
de grote oogen —

Ook de Nederlandse dichters weten van het gestorven kind en 't verschijnt hun, die 't niet konden missen en toch missen moeten. Jagen de volgende regel van A. Roland Holst niet een huivering langs de rug:

Ik sliep vannacht mijzelf vrij
Uit wolk van dit verdriet —
Tot ik, voorbij den tijd ontwaakt,
Keek in een leeg gebied
En hoorde tusschen maan en sneeuw
Zijn stem — maar zag hem niet.

Ik kon zijn zingen niet verstaan;
Ik wist alleen nog dat mijn kind
Zong tusschen sneeuw en maan.

Wondere bloemen uit de Tuin der Schoonheid, deze gedichten. Maar dan in de ruiker ineens een dorre spriet, die we het liefst uit zouden willen trekken omdat die soort: Van Schagens: „Voor Rogiertjes Moeder” is een wanklank tussen de liederen, tussen het echte, het zuivere, dat Dirk Coster ons overigens bood: ¹⁾ ²⁾

¹⁾ Hier kan ik de schrijfster onmogelijk volgen. Kent zij Van Schagens, zijn levensbeschouwing en zijn werk? — RED.

²⁾ Al kende ik elke letter van van Schagens werk, en al had ik me een klaar beeld gevormd over diens levensbeschouwing, dan wil ik toch over kinderen in een gedichtenbundel niet dergelijke taal horen. Laat van Schagen heel wat anders en wie weet, hoeveel goeds en schoons hebben bedoeld — hij zegt dan toch maar de stuitendste dingen. Ik hoor het onze jeugd, en daarvan een bepaald deel, al opzeggen — „omdat dat nogereis manntaal is —”

„scherpen den dorst naar bloed en goud” — Hoe kan men 't, en daarbij denkend aan zijn kind, zelfs in de pen nemen? S. L.-R.

„Toen we wisten, dat zijn lichtje aangestoken was, hebben we gezegd, dat hij een heiden zou zijn en Rogier zou heeten.

Toen we het wisten, zijn we getrokken naar het Westen waar de wolken branden in den avond, want we willen hem scherpen den dorst naar bloed en goud.

Toen we het wisten, hebben we de armen gestrekt naar de zon.

Want wij willen, dat hij Haar priester zal zijn en dat hij aan Haar zal verbranden.

Rogier zal zijn naam zijn; dat zal hem sterk maken en ruig.

Rogier — hij zal de roede voeren.

Een heiden zal hij zijn, dan zal hij aan Alvaders voeten spelen.

Een heiden zal hij zijn, dan zal hij verzinken.

Hij zal in zee steken en vergaan.

Hoe plezierig voor Rogiertjes moeder! Enfin — monde averti en vaut deux —. Men weeeet dus, wat we mettertijd aan Rogier van Schagen zullen hebben.

En is het niet om een beetje te lachen als je leest, dat Theun de Vries zijn zoon toeroept in een gedicht: Spreuken voor mijn zoon:

Zal je een jager zijn?
Tril dan, trotsche geweien!

En dat op de 7600 vierkante kilometers recreatiegebied, die ons acht milioenen volk nog maar amper gelaten is!

Na de ergernis over deze liederen leef ik weer op bij van Lenneps: Lierzang van een vader aan zijn enig zoonje. Hier wordt er ook een loopje met ons genomen, maar op een eerlijke manier, met woorden, die niet anders dan grappen willen zijn:

U wijd ik heden mijn gezang
Gelukkig kind! zoo mild bestraald met zegen!
Gij, op wiens pad, bij 's levens lentegloor
Slechts rozen zonder dorrens groeien —
Pas op wat Jans, daar stopt hij erwten in zijn oor.
Gij, hechtste schalm in onze huwlijksketen
De drommel haal' den stouten guit
Hij heeft mijn inktpot omgsmeten.

S. LUGTEN-REYS.

Naschrift.

Meer dan twintig jaar lang heb ik verlangd, heb ik uitgekeken naar een bundel Hollandse verzen over Het Kind. Blijde greep ik naar de bundel van Dirk Coster, en las met vreugde de veelbelovende sluitzin van zijn prachtige voorrede, schoner dan menig vers, dat hij had uitverkoren: „Voor uitbreiding, in volgende drukken, is dit werk zeker vatbaar.”

„Schrap dan ook!” dacht ik naast mijn blijdschap. Twintig jaar gewacht. — Dirk Coster dateert zijn werk Sint-Nicolaas 1934. En daar, in de voorzomer komt me wéér een Hollandse gedichtenbundel in handen: „Kinderland, een boek van moeder- en kinderliefde.”

De zeer korte inleiding luidt: „In dit boek verzamelde ik gedichten, welke naar mijn mening door de mens van heden, die van verzen en kinderen houdt, schoon gevonden worden. Martin Bruyns, Kerstmis 1934.”

De N. Rott. Crt. formuleerde geestig: „Laurens Janszoon en Dirk Coster hebben het slecht getroffen.”

U begrijpt het: Gutenberg verdringt Laurens Jansz. — en nu komt Bruyns te kort op Costers bundel.

Wat zullen die twee geschrokken zijn, toen de één het van den ander merkte! Want beiden zullen ze toch al jaren lang aan die bundel bezig zijn geweest, zoals men jaren lang bezig moet zijn, wil het werk goed en degelijk zijn, en niet te hooi en te gras.

En zie! Dat is nu het heel fatale van het kort na elkaar verschijnen van deze bundels: Voor wie ze aandachtig doorleest en hun inhoud vergelijkt, hebben ze beiden het kenmerk van te hooi en te gras.

Dirk Coster publiceerde ook wel van Jac. Schreurs, twee lieve versjes. Maar hoe kon hij het bij die twee laten en niet opnemen dat allerheerlijkste vers: „Zonnekind”. En dat hartverscheurende „Spel der verwaarloosde kinderen”. Hoe kon Bruyns beginnen en voortwerken aan zijn bundel, en Antonie Donker geheel vergeten.

Coster gaf den Afrikaners niet zoveel eer, als Bruyns. Hij geeft „de laatste Aand” van Celliers, dat Bruyns ook geeft en overigens komt hij met drie versjes van Leitpoldt, die we al jaren kennen. Bruyns laat ons nog weer eens ander mools uit „Digters uit Zuid-Afrika” horen. Maar Bruyns gaat Plasschaert geheel voorbij. Dat kan een kwestie van persoonlijke smaak zijn. Doch sedert Coster heeft geschreven „In deze rubriek is een bijzondere bijdrage de weinig bekende en ietwat miskende Marianne-cyclus van Albert Plasschaert —” heeft hij ons meegekregen en verlangden we nu vanzelf in een bundel gedichten over Het Kind, die zichzelf respecteert, tenminste één versje uit die cyclus. We mogen daarmee gelijk hebben of niet — een feit is 't, dat we nu telkens zo denken bij het lezen van het werk van den een — van den ander — en dat vind ik voor beide verzamelaars een echte strop en ik beklaag ze, dat het nu zo gelopen is.

Een strop voor hen is ook de wreveld, gewekt door het grote aantal verzen, waarop beider keuze is gevallen. Voor Rogiertjes Moeder, dat brallende ding van van Schagen, waarover ik boven mijn ergernis al uitte en dat zo prachtig is om op bepaalde politieke vergaderingen ter opluistering voor te dragen — Jonge Moeder, van Dop bles — Marc groet 's morgens de dingen; Paul van Ostayen — Toen ons kindje glimlachte van van Eeden — Laatste Aand, Celliers. Bij de kinderliedjes wordt het helemaal erg. Natuurlijk bij Bruyns als hij Coster: Poot, en Vondel met beide liederen — „'t Is met haar gedaan” van van Meurs.

Bruyns heeft de verzen eveneens in onderafdelingen bijeen gezet. Hij noemt ze: Moederschoot, Het Nieuwe Leven, Ontdekking der Wereld, Dromenland, Engelland, Het Eeuwige kind. Elke afdeling leidt hij in met een schalks, heel oud bakertijmpje. Zo „Het nieuwe leven” met:

„Suja, suja kindje,
Moeder is je mintje,
Vader is je winnebrood,
Over een jaar is kindje groot!”

De rubriek, die de Duitser zo teder noemde: „Der Erde Staub, er war für dich zu schwer”, en Coster „Requiem” betitelde, heet bij Bruyns Engelland. En dan haalt hij de smakeloosheid uit, om voor Engelland te zetten:

Kroene kranen, witte zwanen
Wie wil mee naar Engelland varen?

Engelland is gesloten,
De sleutel is gebroken
En daar is geen smid in 't land
Die de sleutel maken kan.

Smakeloos en foutief. Ten eerste is Engelland niet gesloten, noch de sleutel gebroken — hoe wijd staat de poort niet open als ze allen daarheen hebben kunnen trekken: van Geuns’ „Kinderen op de hel gestorven” — „Jacoba” van Poot, — „Constantijntje” en „Saartje” van Joost van den Vondel — „Johannes en Magdalena in de pioniersgraven”, „Het broertje en het zusje” uit Adama van Scheltema’s „Vlucht”, dat bij Coster niet had *mógen* ontbreken — en nog zo vele anderen.

Ten tweede: We zijn er allemaal bij opgegroeid, dat dit een versje is, in de volksmond geboren toen Engelland in 1653 zijn Acte van Navigatie tegen ons land uitgevaardigd had. Ten derde: Wie heeft ooit van „Kroene kranen” gehoord? We zongen toch allemaal: „Witte zwanen, zwarte zwanen”. Nog onlangs herhaalde de N. Rott. Crt. 't aldus in een feuilleton over Speelbedjes. Ter Gou in zijn Volksvermaken geeft ook bovenstaande lezing. Bruyns heeft natuurlijk gekozen uit enige lezingen, maar hoe kon hij zo iets onwettig kiezen? Bruyns maakt deze smakeloosheid weer — bijna — goed met de innig-fijne rubriek: Het Eeuwige Kind.

Noch de Duitser, noch Dirk Coster hebben dit goede denkbeeld gehad.

De rubriek zet in met dat statige, zwaar van bovenmenselijke moedersmart: De Moeder, van Geerten Gossaert: heeft het onvergelyklijk schone vers van Jacqueline van der Waals aan haar jonggestorven moeder, met die zo aangrijpende regels:

Wat zult ge tot mij zeggen
Bij het ver gegons van de Engelenschaar
Als gij uw jonge blanke hand zult leggen
Op dit oude, grijze haar?

en eindigt met een overschoon vers van J. C. Bloem, die „van zijn dagen vol gloed en nutteloos gedruisch”, niets overhield dan: „de zekerheid: het ouderhuis”.

De afdeling herbergt een paar verzen, die op zichzelf trefend zijn, doch aandoen of ze hier niet horen.

Die jongen uit „de Draaideus” kan zeker nog niet voor een „Eeuwige Kind” gelden en ontardt in zijn onbewaakt ogenblik in een ondeugende bengel, die een pak slaag moet hebben.

„De Jonge Sneeuwbloem” en „Het Meisje van Peru” zijn kinderen. Coster zou ze, net als Liftboy, dat ook in deze rubriek verdwaald is, netjes in afdeling II: „Het Kind” hebben gezet.

L. G. in de N. Rott. Crt. hoopt, dat Dirk Coster en Bruyns zullen gaan samenwerken wanneer hun eerste drukken zijn uitverkocht. „Wij geloven, dat dan pas een werkelijk belangrijke bundel zou ontstaan”, zegt L. G.

Ik ben dat geheel met L. G. eens. En wijs nog eens op het noodlot der beide verzamelaars. Dirk Coster's bundel nam men zoals die daar lag. Men zou dat ook met Bruyns' bundel hebben gedaan, zo die een unicum was geweest. Nu merkt men aan de een, wat de ander ontbreekt. En is er korzellig over.

Zo zijn de mensen nu eenmaal. Het is jammer.

S. LUGTEN-REYS.